

מאורות שלום

עלון שבועי שע"י מוסדות קאמרנא

בעיה"ק חברון תובב"א

בנשיאות כ"ק שרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד עש"ק פרשת אחרי מות – שבת הגדול

י"ב ניסן התשע"א שנה ה' – גליון 239

נא לא לקרוא בזמן התפלה – טעון גניזה

זמני הדלקת הנרות ומוצ"שק - טעון ק"ל

מוצ"ש	הדלקת נרות	חברון
19:46	18:37	ירושלים
19:45	18:32	תל אביב
19:48	18:48	באר שבע
19:46	18:46	

מאורות הפרשה

"וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאֵהָל מוֹעֵד בְּבָאוּ לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד יָצֵאתוּ וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵדוֹ וּבְעֵדוֹ וּבְעֵדוֹ כָּל קְהַל יִשְׂרָאֵל" (טז

יז). הנה מצינו דרשו רבותינו במסכת יומא של ירושלמי: (א, ה) אפילו אותן שכתוב בהן: (יחזקאל א, י) "ודמות פניהם פני אדם",

לא יהיו באהל מועד. ומה נהדר כהן גדול במעלה הגדולה הזאת עד שאפילו חיות הקדש מפנים לו מקום לעבודתו כדי שיכנס לפני המלך ויעבדנו ביחוד, "כי מלאך ה' צבאות הוא". [עכ"ל]

וכעת בהתקרב חג הפסח הקדוש בכל מיני קדושות עומד האדם הישראלי בהכנת הלב והכלים לקבל מקדושת החג אשר נתעטר בחמשה עשר סימני טהרה וקדושה, וכל עניני הסדר הריהו ככהן המשרת פני דר עליון, לפני ולפנים. ודברי רבינו האר"י הק' שבלייל פסח מגיעים כל האורות הגבוהים ביותר שלא ככל שאר החגים שהאורות מגיעים לאט לאט, עד עת המנחה של יו"ט, שאז היא העליה הגדולה של החג. כי בלייל פסח, מגיעים כל האורות בבת אחת במשך תפילת ערבית. האורות הגבוהים מגיעים כדי להוציא אותנו מהקליפות ומהטומאות - ומשום כך מגיעים האורות בפעם אחת, כדי 'לסנוור ולסמא' את עיני הקליפות, ולהבריחן. אך משום גודל הקדושה הנ באים על האדם נסיונות רבים על מנת להכינו אל נכון לקבלת האורות הללו לבל יהיו נשלכים חוצה אל החיצוניים חלילה. ודומה הוא לאדם שמשמאין את עיניו באור השמש – הרי יעצום את עיניו מפני האור המסנוור. אך חובה עלינו שניכנס להיכל המלך ולהתייחד עמו באמת.

כי כשאדם רוצה לעבוד ה' באמת ובתמימות צריך לחשוב ולדמות בעצמו כאילו הוא בעצמו יחידי בעולם ולא יהיה לו שום פניה משום אדם והוא שרמזה התורה בפרשתנו "וכל אדם לא יהיה באוהל מועד בבואו לכפר בקודש", והכוונה שלא יחזיק את עצמו "אדם" ויתגאה בליבו ויאמר "אני ואפסי עוד", כי הוא הניסיון היותר גדול להעמידו על מקומו, בבחינת "אני" "אין" של ממש, וכל עבודת ליל הסדר תהיה בעיניו ככהן הנכנס לני ולפנים, היינו הקטרת קטורת לפניו יתברך, "לריח ניחוח אשה לה", בהיות הקטורת שווה לכפר על כל איש ואישה, עולל ובא בימים, אשר על כן יהא שמח במצוה הגדולה הזו שנפלה בחיקו, ועומד הוא לכפר על כלל ישראל בטהרת הלב ובענווה עצומה. ועיקר זה הוא שיהא בשמחה גדולה ובאש שלהבת י"ה, בבחינת "כל הנשמה תהלל י"ה", שכל רגע ורגע שזוכה הוא לישב בשמחת החג הריהו מודה להי"ת על כל נשימה ונשימה, ביראת הרוממות וקדושת הזמן "מקדש ישראל והזמנים". ודע עוד אחי חביבי, כי ליל הסדר כיום הכיפורים לכפר כמאמר רבותינו ז"ל "בעצם היום הזה", הנאמר ביום הכיפורים ובענין שמירת המצות, שהנה השמירה על הענווה והריחוק מהגאווה כמצה שהיא ללא תפיחה והתגאות, הרי כפרת יוה"כ יש כאן. יהי"ר שבזכות "מצה", נזכה לאמונת אלקי עולם באמת ובתמים וכראוי, ונזכה לחסדים מגולים, ובזכות זאת תגאל נפשנו ופדותינו במהרה בימינו אכי"ר.

חג שמח לכל בית ישראל.

שבת הגדול

אמר הרה"ק מהאדאס בשם הרה"ק אליעזר צבי מקאמרנא שהשבת שלפני הפסח קרויה שבת הגדול בלשון

סגי נהור, כי זו בחינת הקטנות שלפני בחינת הגדלות של חג הפסח הבעל"ט.

יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 העורך: בן ישי עוזייהו

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net>

מאורות רבותינו מקומרנא

ענין אכילת מצות ומרור ביחד

מצה הוא השכינה הקדושה כידוע, לזה כתיב שניהם מצות ומרור ביחד, להורות ולהודיע לישראל, שאפילו בגלות מצרים שמררו את חייהם, אפילו אז היתה השכינה עמהם ג"כ במרירות שלהם.

א"כ לפי זה לאיזה ענין צריך הרעיא מהימנא בזוה"ק, לומר 'מצת' חסר כתיב, ואם הוא אפילו מלא ג"כ היתה עמהם?

אלא ו' של מצות, כתבתי לעיל שהוא ו' זעירא יסוד צדיק של ז"א קדישין, לזה מצת חסר שזהו מרירות שלה ג"כ שלא היה לה אז בכל ימי הגלות שום יחוד עם הו', ואעפ"כ היתה כביכול עמהם בסוד בכל צרתם לו צר. (דמשק אליעזר)

מאורות הסיפור החסידי

דמי "גואל ישראל"

הצדיק ר' אברהם יעקב מסדיגורא, היה נוהג בליל בדיקת חמץ לספר מעשה זה.

בכפר אחד הסמוך לעיר קולבסוב דר יהודי, שהיה חוכר את בית המזיגה מאדון הכפר, העסקים של אותו יהודי לא היו טובים ולא יכל לשלם לאדון במועדו את תשלומי החכירה, והאדון שלח כמה פעמים לבקש את דמי החכירה, והוא אין לו לשלם. איים עליו האדון בכמה איומים, וללא הועיל. ויהי ביום שבת הגדול, שלח האדון את הקוזקים שלו. שילכו לביתו של היהודי, ויעשו שם אי סדרים למען הענישו. הלכו הקוזקים ועשו "חורבן" בבית: שפכו על הרצפה את עביט השופכין, לקחו מהתנור את ה"טשולנט" והשליכוהו החוצה. את השולחנות והספסלים הפכו ושרבו, וכל הנמצא בבית בבלבו, עליונים למטה ותחתונים למעלה, ודרסו ורמסו כל מה שנזדמן תחת ידם.

לאחר שהלכו הקוזקים, והיהודי ובניו ישבו נדכאים ושוממים מגודל הצרה. נמלך היהודי להפיג קצת את צערו והלך העירה לשמוע את הדרשה של שבת הגדול שהרב דמתא דורש. ובקולבסוב שמש אז ברבנות הגאון הקדוש רבי אברהם יהושע העשיל שאחר כך נתפרסם בשם הצדיק מאפטא, בעל "אוהב ישראל". ויהי בבוא הכפרי לבית הכנסת, מצא שהרב כבר עומד על הבמה ודורש, וכל העם עומדים צפופים, ושומעים את הדרשה.

התכווץ הכפרי בפניה, סמוך לפתח, והכין את ליבו לשמוע גם הוא. ושמע שהרב אומר בתוך הדרשה: שתי ברכות ישנן "גואל ישראל", לשון עבר (בברכות אחרונות של קריאת שמע ובהגדה של פסח), ו"גואל ישראל, לשון הווה (בברכת "ראה נא בענינינו" שב"שמונה עשרה") ברכת "גואל ישראל" מכוונת כלפי הגאולה מגלות מצרים, וזו של "גואל ישראל" מוסבת על הגאולה שישנה תמיד. בכל זמן, שאם יש באיזה כפר יהודי שאין לו לשלם את שכר החכירה והאדון שולח את הקוזקים שלו לעשות לו "חורבן" בביתו. והם באים ומחריבים כל הנמצא בבית גם ליהודי כזה הקב"ה ממציא לו פדות וגאולה מצרותיו.

מששמע הכפרי דיבורים אלה נתמלא שמחה, והלך לביתו שבכפר, הלך ורקד, הלך ורנן: הרבי אמר "גואל ישראל"! הרבי אמר "גואל ישראל"! ה"פריץ" שלח לפנות ערב עוד הפעם את שלוחיו, ללכת לבית היהודי ולראות מה הוא עושה כעת אחר ה"חורבן". באו הקוזקים וראו שהיהודי "מלא שמחה" מרקד ומרנן. תמהו על החזיון המשונה הזה ובאו לה"פריץ" ואמרו לו שכנראה מרוב צרותיו נטרפה דעתו של היהודי, שכן מצאוהו כשהוא יוצא במחול ומזמר ומרנן. בערב שלח הפריץ לקרוא ליהודי. חשב היהודי, שבודאי רוצה ה"פריץ" להענישו שוב בעונשים שונים. אבל נזכר בדברי הרב על "גואל ישראל", ושוב לא פחד ולא נבהל כלל, אלא הלך בשמחה רבה.

בא אל ה"פריץ", וה"פריץ" פנה אליו בדברי מוסר: מדוע, "מושקה", הנך "לא יוצלח" שכזה? בעצמך הנך עני, וגם אין לך לשלם. אמר לו היהודי וכי מה אדוני ה"פריץ" אוכל לעשות? שמע נא, "מושקה", אמר ה"פריץ", אתן לך פתקא לבית-משרפות היי"ש שבעיר, ויתנו לך בהקפה יי"ש בסכום כך וכך, ואתה תמכור את היי"ש ותרויח קצת, ושוב תעשה ככה עוד כמה פעמים, ויהיה לך כסף גם לשלם לי את החוב וגם להוצאות ביתך! וכן עשה, ובמשך הימים האחדים שהיו משבת הגדול לערב פסח עלה בידו של היהודי לחזור חלילה כמה פעמים על קניית היי"ש, והרויח סכום גדול. שילם לה"פריץ" את חובו, קנה כל צרכי החג בריוח, ובערב פסח צרר במטפחת סך מעות, והביא להרב מקולבסוב, ואמר: הבאתי לרבי דמי "גואל ישראל".

אימרת השבוע

עֲרוֹת אַחֵי אַבְיָן לֹא תִגְלֶה וְגו' (יח יד). היינו 'אחי אביך' שלא ידבר שום דיבור רע על שום בר ישראל, שלא יגלה 'ערות אחי אביך' שבשמים, כשמוסרין נפשם על קידוש השם בכח, מכל שכן בפועל, הרי הם עולים למדריגות אבא ואמא, והם אחים ממש אל הקב"ה, והרי אנו רואים קל שבקלים מוסר עצמו בפועל על קידוש השם, ולמה ידבר סרה ויגלה ערות אחי אביך שהם ישראל, אפילו על הפחות שבפחותים לא ידבר סרה ולא שום דיבור רע. (זהר חי' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא)

"ונשלמה פרים שפתינו" [הושע י"ד, ג]

הלכות מעשה הקרבנות להרמב"ם

פרק ד'

א כל הקרבנות, אין מקריבין אותן אלא ביום-- שְׁנֵאמַר "ביום צותו את-בני ישראל, להקריב את-קרבניהם" (ויקרא ז, לח), "ביום" ולא בלילה. לפיכך אין שוחטין זבחים, ואין זורקין דמים אלא ביום השחיטה-- שְׁנֵאמַר "ביום הקריבו את-זבחו" (ויקרא ז, טז), ביום הזביחה תהיה ההקרבה; וכיון ששקעה החמה, נפסל הדם.

ב כל שקרבו מתיריו ביום, מעלין אותו על המזבח כל הלילה. פיצד: זבחים שזרק דמם ביום-- מקטירין אמוריהן בלילה, עד שיעלה עמוד השחר; וכן אברי העולות-- מקטירין אותן בלילה, עד שיעלה עמוד השחר. וכדי להרחיק מן הפשיעה, אמרו חכמים, שאין מקטירין האמורין ואברי העולה, אלא עד חצות הלילה.

ג אף על פי שמתר להקטיר אמורין ואברים בלילה, אין מאחרין אותן לדעת, אלא משתדלין להקטיר הכל ביום; חביבה מצוה בשעתה: שהרי הקטיר אמורין ואברים-- אף על פי שפשרים בלילה-- דוחין את השבת בזמנן, ואין מאחרין אותן למוצאי שבת.

ד כל דבר שאינו קרב אלא ביום-- פגון הקמץ, והלבונה, והקטרות, ומנחות הנשפרות-- מתר להקריבן עם מבוא השמש; והם מתאכלין והולכין כל הלילה, כאברי העולה.

ה הנסכים הבאים עם הזבח, אינן קריבין אלא ביום: שְׁנֵאמַר "ולנסכים, ולשלמיכם" (במדבר כט, לט), מקיש נסכים לשלמים-- מה שלמים ביום, אף נסכים ביום. אבל הנסכים הבאים בפני עצמם-- מתקדשין בלילה, וקריבין בלילה. לפיכך אם נזדמנו לו נסכים הבאים בפני עצמם, מקדישן ומקריבן בלילה; ועלות השחר פוסלת בהן, כאברי העולה.

ו כל היום כשר לסמיכה, ולשחיטה, ולמליקה, ולהקטר, ולהגשה, ולהזיה, ולתנופה, ולקמיצה, ולקרוב המוספין; וכל הלילה כשר להקטיר אמורין ואברים. זה הכלל-- דבר שמצותו ביום, כשר כל היום; ודבר שמצותו בלילה, כשר כל הלילה. ואף על פי כן, ריזין מקדימין למצות.

ז כל הזבחים-- אין שוחטין אותן לכתחלה, אלא בספין מפלי שרת; ואם שחט בכל דבר ששוחטין בו החליו, אפלו בקרומית שלקנה-- כשרים. [ח] וכל הזבחים שקבל מדמם פחות מפדי הזיה, לא נתקדש הדם; וצריך להתפונן לקבל כל הדם.

ח פיצד הוא עושה: אוהז הסימנין בידו, ומוציא הסימנין והורידו לתוך המזרק; ושוחט שנים או רב שנים, כדי שיתקבל הדם פלו בפלי. ומגביה הסימין למעלה, כדי שלא ירד הדם מעליה אלא מן הצואר; ודם שבספין, מקנחו בשפת המזרק.

ט אויר הפלי, הרי הוא כפלי. היה מקבל הדם, ונפחתו שולי המזרק קדם שניגוע הדם לאויר המזרק, ואחר כך הגיע הדם לאויר המזרק הנפחת-- לא נתקדש הדם: שהאויר שאין סופו לנוח, אינו כמנח.

י כל הזבחים, צריך העובד שתהיה מחשבתו לשם הזבח ולשם בעליו-- בשעת זביחה, ובשעת קבלת הדם, ובשעת הולכת הדם, ובשעת זריקתו על המזבח: שְׁנֵאמַר "ובשר, זבח תודת שלמיו" (ויקרא ז, טו)-- שתהיה זביחה עם שאר העבודות הארבע, לשם שלמיו; וכן שאר הקרבנות. ואם שחט ועבד שאר עבודות סתם, ולא חשב כלל בעולה ובשלמים-- הרי הן כשרים ועלו לבעלים.

יא וצריך שתהיה מחשבתו בשעת שחיטת העולה, לשם ששה דברים-- לשם הזבח, ולשם הזבח, ושחיטתו לה' ברוך הוא, ושקיטירו לאשים, ושחטרתו לריח בלבד, ושריח זה נחת רוח לפני הקדוש ברוך הוא; ואם שחט סתם-- כשר, כמו שבארנו. והשוחט חסאת ואשם, צריך שתהיה מחשבתו לשם אותו החטא שבאו עליו.

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוקי אבותינו

שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך

ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

"עשירית האיפה" על תורת כהנים

מאת הנשר הגדול אספקלריה המאירה שר התורה
מנן רבינו קוה"ק יצחק יהודה יחיאל זצלה"ה זיע"א
האדמו"ר מקאמרנא

"אשר יעשה אותם וז"ל בהם" - היה רבי ירמיה אומר מנין אפילו עובד אלילים ועושה את התורה הריהו ככה"ג

ת"ל אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" [עכ"ל המדרש]

מנין אפילו גוי ועושה את התורה ומכבדה. והגמרא סנהדרין גרסינן ועוסק בתורה היינו שעוסק לכבד את עוסקי התורה: וזאת תורת האדם. אתם קרויין אדם ואין אומות העולם קרויין אדם. והתוס' מחלק בין אדם לאדם בה' הידוע; וצריך להבין כל זה לאמיתות האמת כל הנשמות ע"ש אדה"ר יציר כפיו של הקב"ה וכל הנשמות קדושות כלולים בו. וע"י חטא אדה"ר נתערב טוב ברע ע"י זוהמת הנחש ואחד היה אברהם לחלקו להוציא נשמות קדושות. וע"י התערבות הזה יש כמה נשמות קדושות בין האומות והן הן עושים טובות לישראל ומאמינים בה' יתברך ויראים ממנו.... יהי רצון שיתגלה ה' אמת ויקוים אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה' ולעובדו שכם אחד...."

[עשירית האיפה דף רכ"ז]

משניות סדר קודשים

מסכת זבחים פרק ד

ד, א. בית שמאי אומרים, כל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן מתנה אחת, כיפר; ובחטאת, שתי מתנות. ובית הלל אומרים, אף החטאת שנתנה מתנה אחת, כיפר. לפיכך אם נתן את הראשונה כתקנה, ואת השנייה חוץ לזמנה--כיפר; ואם נתן את הראשונה חוץ לזמנה, ואת השנייה חוץ למקומה--פיגול, וחייבין עליו כרת.

ד, ב. כל הניתנין על מזבח הפנימי, שאם חסר אחת מכל המתנות--לא כיפר; לפיכך, אם נתנן כולן כתקנן, ואחת שלא כתקנה--פסול, ואין בו כרת.

ד, ג. אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול--הקומץ, והלבונה, והקטורת, ומנחת כוהנים, ומנחת כוהן משיח, ומנחת נסכים, והדם, והנסכים הבאין בפני עצמן, דברי רבי מאיר; וחכמים אומרים, אף הבאים עם הבהמה. ולוג שמן של מצורע--רבי שמעון אומר, אין חייבין עליו משום פיגול. ורבי מאיר אומר, חייבין עליו משום פיגול: שדם האשם מתירו; וכל שיש לו מתירין, בין לאדם בין למזבח--חייבין עליו משום פיגול.

ד, ד. העולה, דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנים. ועולת העוף, דמה מתיר את בשרה למזבח. וחטאת העוף, דמה מתיר את בשרה לכהנים. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, דמן מתיר את אימוריהן ליקרב. רבי שמעון אומר, כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים, אין חייבין עליו משום פיגול.

ד, ה. קודשי גויים, אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא. והשוחטן בחוץ, פטור, דברי רבי שמעון. ורבי יוסי מחייב. דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול--חייבין עליהן משום נותר ומשום טמא, חוץ מן הדם. נומי רבי שמעון, בדבר שדרכו להיאכל; אבל כגון העצים והלבונה והקטורת, אין חייבין עליהן משום טומאה.

ד, ו. לשם שישה דברים הזבח נזבח--לשם הזבח, לשם זובח, לשם ה', לשם אישים, לשם ריח, לשם ניחוח; חטאת ואשם, לשם חטא. אמר רבי יוסי, אף מי שלא היה בליבו לשם אחד מכל אלו, כשר--שהוא תנאי בית דין, שאין המחשבה הולכת אלא לאחר העובד.

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו
שייבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך
ושם נעבדך ביראה, כימי עולם, וכשנים קדמונית.

